

Hồi thứ bảy mươi một

Vào Vương động, Nhạc Lâm được xe duyên Xuống âm phủ, Hà Lập thấy quả báo

Ngồi giữa Nhân An điện, Miêu Vương sai tả hữu dẫn Nhạc Lâm vào. Nhạc Lâm đứng hiên ngang không chịu quỳ.

Miêu Vương hét lớn:

– Mi là loài mao trùng ở đâu dám đến đây giết chết tướng tiên phong của ta. Nay đã bị bắt sao không quỳ xuống còn đợi gì nữa?

Nhạc Lâm cười gằn:

– Ta đây đường đường con một vị Nguyên soái, há chịu quỳ lụy loài hóa ngoại Miêu nhân sao? Hãy giết ta đi chứ có nhiều lời.

Miêu Vương hỏi:

– Cha ngươi là Nguyên soái nào mà ngươi dám khoe khoang trước mặt ta?

Nhạc Lâm nghiêm giọng, đáp:

– Cha ta là Thiếu Bảo Võ Xương Khai Quốc Công Nhạc Phi đại Nguyên soái, ai nghe tên người mà chẳng biết?

Miêu Vương lại hỏi:

– Có phải Nguyên soái Nhạc Phi là người đánh quân Kim tại Châu Tiên trấn đó không?

– Đúng.

Ngươi là con thứ mấy của Nhạc Nguyên soái, đến đây làm gì?

Nhạc Lâm đáp:

– Ta là con thứ tư, tên Nhạc Lâm. Cha và anh cả của ta đều bị gian thần Tần Cối hãm hại, nay gia quyến ta đều bị đày ra đây.

Miêu Vương nghe rõ đầu đuôi liền bước xuống mở trối cho Nhạc Lâm và nói:

– Thì ra công tử của Nhạc Nguyên soái đây mà tôi không biết.

Sau khi mời Nhạc Lâm ngồi, Miêu Vương hỏi:

– Chẳng hay vì có gì lệnh tôn lại bị gian thần hãm hại như vậy?

Nhạc Lâm thuật lại đầu đuôi mọi việc rồi khóc rống lên. Miêu Vương nói:

– Ta đây cũng đâu phải người nào xa lạ, chính là Hóa Ngoại Miêu Vương Lý Thuật Phủ đây, ngày trước ta có gặp lệnh tôn tại Châu Tiên trấn, người có hứa với ta sẽ bảo tấu với Hoàng Đế để phong vương cho ta, chẳng dè người bị gian thần hãm hại, thật đáng tiếc thay, đáng giận thay!

Ngừng một lát, Miêu Vương tiếp:

– Nay công tử đã đến đây, sẵn ta có một đứa con gái ý muốn gả cho công tử, vậy công tử chớ nên từ chối.

Nói rồi truyền kẻ tả hữu đưa Nhạc công tử vào trong ra mắt nương nương, một mặt sai sắm sửa trang hoàng trong ngoài cho tươm tất để đêm nay Nhạc công tử thành thân với công chúa.

Nhạc Lâm vội năn nỉ:

– Đại Vương đã thương tình, tôi rất lấy làm cảm động, song thù cha và anh chưa trả được, vậy xin hãy cho tiểu tử về thừa lại với mẫu thân rồi sẽ đến đây thành thân mới được.

Miêu Vương nói:

– Anh em công tử cũng đông, vậy công tử hãy ở lại đây với ta để khỏi bị gian thần hãm hại chẳng là hay hơn sao?

Nhạc Lâm cứ từ chối hoài, Miêu Vương chẳng nói thêm nữa cứ việc thúc quân đưa Nhạc Lâm đi thẳng vào trong.

Miêu Hầu trông thấy Nhạc Lâm tướng mạo phương phi, mười phần vui lòng, liền nói:

– Năm trước Đại Vương qua Châu Tiên trấn, cháu của ta là Hắc Man Long có kết bạn với anh của công tử, nên từ ngày nó về đây đến nay, không lúc nào nó không nhắc đến lệnh tôn và lệnh huynh. Đến nay mới hay nhà họ Nhạc gặp đại họa, may trời khiến công tử lại đến đây, ấy là lệnh tôn muốn chia công tử cho ta đấy. Vậy công tử hãy an lòng chớ nên từ chối.

Nhạc Lâm không biết tính sao, buộc lòng phải vâng lời theo.

Hôm ấy anh em đi săn bắn, kẻ săn được hổ báo, người được hươu nai, lục tục khiêng về dinh, ai nấy đều đủ mặt chỉ có công tử Nhạc Lâm là không thấy về.

Mọi người còn đang trông đợi, bỗng thấy quân sĩ hốt hải chạy về phi báo:

– Nguy tai, nguy tai? Tứ công tử đã bị Miêu Vương bắt sống đem đi rồi.

Sài Vương nghe quân báo, thất kinh nói với mấy anh em:

– Chúng ta phải đi cứu cho mau, chớ nên chậm trễ.

Mấy vị anh hùng nghe nói đều tung mình lên ngựa một lượt, phi như bay đến trước động Miêu Vương, kêu lớn:

– Hãy mau mau đem Nhạc công tử trả lại cho chúng ta thì muôn việc đều yên, bằng chậm trễ nửa khắc, chúng ta đập sào huyết chúng bay thành bình địa.

Miêu binh lật đật vào phi báo, Miêu Vương mỉm cười nói:

– Đây chắc là Sài Vương rồi, để ta ra xem sao.

Nói rồi lên ngựa chạy thẳng ra ngoài động, mấy anh em trông thấy tướng mạo Miêu Vương cổ quái, kỳ dị lấy làm lo ngại. Sài Vương giục ngựa lướt tới, quát lớn:

– Ngươi là ai mà dám cả gan bắt Nhạc tứ đệ của ta?

Miêu Vương đáp:

– Ta là Hóa Ngoại Miêu Vương Lý Thuật Phủ đây, Nhạc công tử đâm chết tướng tiên phong của ta là Xích Lợi nên mới bị ta bắt, sao ngươi lại có thái độ vô lễ với ta?

Sài Vương dịu giọng nói:

– Thế thì ta hiểu lầm rồi. Nhưng nếu ngươi bằng lòng tha Nhạc công tử ra thì chúng ta sẽ cùng nhau hỏi tội.

Miêu Vương gật đầu đáp:

– Nếu liệt vị biết điều tình lý thì xin mời vào động chuyện văn chơi cho vui.

Mấy anh em đều dắt nhau theo Miêu Vương vào thẳng động Vương phủ. Sau khi làm lễ ra mắt nhau,

Miêu Vương mời ngồi dùng trà rồi hỏi:

– Liệt vị là gì với họ Nhạc?

Mấy anh em đều tự nói rõ tên họ của mình và xưng là anh em kết nghĩa với Nhạc Lâm. Miêu Vương mừng rỡ, nói:

– Nếu vậy chúng ta đều là một nhà với nhau cả, lúc trước tôi có dịp được gặp gỡ Nhạc Nguyên soái một lần tại Châu Tiên trấn. Cháu tôi là Hắc Man Long đã kết làm anh em với Nhạc Vân công tử, nay liệt vị đến đây thật là một việc may mắn cho tôi vì tôi vốn có một đứa con gái, muốn gả cho tứ công tử và xin để ở với tôi. Mong chư vị tính giùm cho thành sự.

Nhạc Lô nói:

– Đại Vương đã có lòng chiếu cố đến em tôi thì ơn ấy vô cùng trọng đại, ngặt vì anh em tôi thù cha chưa trả được, xin để cho chúng tôi trả xong mối thù lớn ấy, rồi sẽ đưa em tôi đến đây thành thân với công chúa.

Miêu Vương nói:

– Nhị công tử nói vậy sao phải, anh em của công tử đông, nay cho tôi nuôi bớt một người cũng là điều tốt chứ sao? Và lại, cả nhà công tử ra chốn Hóa Ngoại này không có bà con thân thích, nay kết thông gia với tôi cũng chẳng lỗi gì. Lúc nào công tử được trở về cố hương, tôi sẽ cho cọn gái theo lệnh đệ về chứ có ngăn cản chi đâu mà ngại.

Thấy Miêu Vương đã quyết tâm, Sài Vương cùng mấy anh em phải bằng lòng. Miêu Vương mừng rỡ, truyền bày yến tiệc mời mấy vị tiểu anh hùng vào dự tiệc.

Vừa ngồi vào bàn tiệc, bỗng thấy Miêu binh chạy vào bẩm:

– Hắc Vương Gia đã về tới!

Lý Thuật Phủ nói:

– Hãy mời hấn vào đây.

Hắc Man Long vào, ra mắt Lý Thuật Phủ rồi quay lại chào mấy vị Tiểu anh hùng; Lý Thuật Phủ đem hết việc cho con Nhạc Nguyên soái bị hại, thuật lại đầu đuôi cho Hắc Man Long nghe. Hắc Man Long nghe qua nổi giận, tóc lông dựng ngược, lớn tiếng nói:

– Tôi ở xa xôi cách trở không hay biết gì về việc Nhạc Nguyên soái và anh tôi bị gian thần hãm hại nên không đến cứu kịp, thật tức tối biết chừng nào?

Ngưu Thông thấy vậy, nháy Hắc Man Long kéo lại gần mình nói nhỏ:

– Nếu Hắc ca ca muốn đi báo thù thì có khó chi? Vì Vương gia đây là người Hóa ngoại chưa từng thụ hưởng quan chức của hôn quân, cứ việc dẫn quân đánh thốc vào ải Dân chúng thấy đều cảm mến ơn đức của Nhạc lão bá, tất nhiên họ giúp lương thảo cho Hắc ca ca. Lúc nào đến Thái Hành sơn hãy tin cho cha tôi hay, người sẽ đem đại binh hợp lực đánh thẳng xuống Lâm An thì xong việc.

Hắc Man Long nghe nói mừng rỡ, song chẳng hờ môi, cứ việc lên sai một tên quân tâm phúc chạy vào phi báo dối:

– Nay có Diêu Động dẫn binh đến xâm lăng bờ cõi ta, xin Đại Vương liệu định.

Miêu Vương nghe báo nổi giận, sai Hắc Man Long dẫn ba ngàn quân đi chinh phạt. Hắc Man Long từ biệt mấy vị anh hùng, dẫn binh kéo tuốt qua Tam quan, báo thù cho Nhạc Nguyên soái.

Khi Hắc Man Long đi rồi, Miêu Vương Lý Thuật Phủ mời mấy vị tiểu anh hùng ngồi vào bàn tiệc.

Trong lúc ăn uống, Lý Thuật Phủ nghĩ thầm:

“Cháu ta mới về đây, lẽ nào quân Diêu Động lại đến lấn bờ cõi? Việc này ta hồ nghi quá.”

Nói rồi vội sai Miêu binh, chạy theo thám thính.

Tên ấy đi hồi lâu trở về phi báo:

– Tiểu Vương gia không phải đi chinh phạt Diêu Động mà kéo binh thẳng qua Trung Nguyên rồi.

Lý Thuật Phủ nghe báo gần giọng:

– Thật quả như điều ta ước đoán chẳng sai.

Nói rồi quay lại nói với mấy vị tiểu anh hùng:

– Tôi không có con trai, chỉ có một mình nó là cháu đó thôi, nay nó lại qua Trung Nguyên báo thù cho Nhạc Nguyên soái, đường xá xa xôi không người giúp sức, phỏng có điều chi bất trắc, rồi biết nương tựa vào đâu. Bây giờ xin liệt vị công tử hãy về trước, để rể lão ở lại đây cho có bạn, chừng nào Man Long trở về sẽ liệu.

Nhạc Lô thấy Miêu Vương nghĩa khí như vậy nên phải nghe lời để Nhạc Lâm ở lại rồi cùng mấy anh em từ biệt ra về, ra mắt Nhạc thái thái phu nhân rồi đem hết việc Nhạc Lâm bẩm lại.

Nhạc thái thái phu nhân nói:

– Lòng tốt của Miêu Vương thật hiếm có, ta muốn thân qua đó để tạ ơn.

Sài nương nương nói:

– Nếu hiền muội có đi, chị cũng đi theo với cho có bạn.

Rồi sáng hôm sau, Sài nương nương và Nhạc thái thái phu nhân dắt nhau đến phủ Miêu Vương. Miêu Hầu ra nghênh tiếp vào trong. Nhạc Lâm và công chúa Man Vân dắt nhau làm lễ ra mắt.

Miêu Hầu truyền lệnh dọn yến thết đãi hai phu nhân. Nhạc phu nhân nhân thấy công chúa Man Vân mười phần xinh đẹp, trong lòng mừng thầm.

Cuộc yến tiệc kéo dài đến chiều tối mới tan. Nhạc phu nhân và Sài nương nương từ biệt ra về. Rồi từ đó hai bà phu nhân thường thường qua lại thăm viếng, gây được mối tình đậm đà mật thiết giữa hai thông gia.

Nhắc chuyện tên Hà Lập, từ ngày vâng lệnh Tần Cối sai qua Đông Nam Đệ Nhất sơn để bắt Diệp Thủ Nhất. Hắn đi trọn ba bốn tháng trời gặp ai cũng hỏi thăm, nhưng không ai biết cái tên Diệp Thủ Nhất ở Đông Nam Đệ Nhất sơn là ai cả.

Hà Lập nghĩ thầm:

“Nếu ta không tìm được tên này chắc mẹ và vợ ta khó toàn tính mạng.”

Nghĩ đến đây, hai hàng nước mắt tuôn xuống ròng ròng. Một hôm hắn đi đến một ngã ba đường, xung quanh không có nhà cửa nên phân vân, không biết phải đi ngã nào? Cón đang do dự, bỗng thấy một lão thầy bói, tay phải cầm ống quẻ, tay trái xách tầm chiêu bài có đề hai câu:

“Bát quái suy lai huyền diệu lý,

Lục hào sư tận quỷ thần cơ!”

Hà Lập bước tới nắm tay lão thầy bói hỏi:

– Tôi có một việc, mong tiên sinh bói giùm tôi một quẻ.

Lão thầy bói để gói đồ xuống hòn đá bên vệ đường rồi nói:

– Được rồi, tiên sinh muốn bói việc chi hãy vái đi.

Hà Lập ngửa mặt lên trời lâm râm khấn một hồi. Lão thầy bói lấy tiền ra gieo một quẻ rồi hỏi:

– Tiên sinh muốn bói việc chi đây?

– Tôi muốn tìm một người song chẳng biết có tìm được không?

Lão nhìn vào quẻ hồi lâu rồi hỏi:

– Có phải người ở Tây Bắc muốn qua Đông Nam không?

Hà Lập gật đầu:

– Đúng lắm, quả thật tiên sinh coi quẻ như thấy trước mắt.

Lão thầy bói lắc đầu, thở dài:

– Quẻ này không được tốt. Vả lại đường xá thì hiểm nguy, non núi gập ghềnh khó đi đến nơi đến chốn, hãy trở về thì hơn.

Hà Lập nói bằng một giọng cương quyết:

– Chẳng những nguy hiểm gập ghềnh mà thôi đâu, dầu có chết tôi cũng phải đi.

Lão thầy bói trở mặt nhìn Hà Lập hồi lâu rồi nói:

– Nếu ngươi dám liều chết thì ta sẵn sàng chỉ đường cho ngươi đi. Ngươi cứ theo con đường giữa này đi độ chừng hai ba mươi dặm nữa thì đến Tứ Châu đại lộ, đến đó sẽ gặp người ấy.

Hà Lập tạ ơn, lấy ra mười đồng tiền thưởng cho lão thầy bói. Lão đứng dậy quảy đồ ra đi, còn Hà Lập cứ lần theo con đường giữa đi tiếp.

Đi chừng ba mươi dặm, quả nhiên đến Tứ Châu, hấn vào thuê phòng ngủ một đêm rồi sáng hôm sau ra đường thấy ai cũng hỏi thăm, nhưng đã hỏi hơn một tháng trời, vẫn không ai biết Đông Nam Đệ nhất sơn ở đâu cả.

Hà Lập nghĩ thầm:

“Cái lão thầy bói ấy coi quẻ chẳng linh nghiệm gì cả ta nghe nói tại đây có hòn núi Tứ Châu, trên núi có một toà Từ Thánh Tử, trong miếu ấy Thánh thần linh lắm, ta hãy lên đó vái van cầu khẩn may ra thần linh chỉ bảo.”

Nghĩ rồi, vội đi mua hương đèn đi thẳng lên núi Tứ Châu bước vào miếu đến trước bàn thờ đốt hương khấn vái một hồi mà không thấy gì linh nghiệm.

Hà Lập thất vọng đi lần ra trước miếu nhìn lên hòn núi trước mặt thấy vách đá chập chùng, đỉnh cao vọi vọi hần đi lần đến gần trông thấy một tảng đá lớn hơn có khắc ba chữ “**Xá Thân Nham**”, nhìn xuống phía dưới thì thấy hang sâu thăm thẳm.

Hà Lập thở dài ngao ngán, nghĩ thầm:

“Ta lặn lội khổ cực ngót nửa năm trời mà không tìm thấy tên Thủ Nhất khôn kiếp, vậy trước sau gì ta cũng phải chết, chi bằng ta nhào xuống cái vực này chết cho rồi.”

Nghĩ rồi toan nhảy xuống, nhưng rồi giật mình nghĩ lại:

“Đã đến nước này cái thân ta đâu có tiếc gì? Song ngặt một nỗi mẹ ta nay đã tám mươi ba tuổi, nếu ta chết rồi thì vợ con ta cung không thể sống được, lấy ai nuôi dưỡng mẹ ta!”

Rồi Hà Lập ngồi trên tảng đá than khóc thảm thiết, trong người mỗi một năm xui xuống rồi ngủ luôn. Bỗng thấy một người bước tới bảo:

– Hãy đi theo ta mau!

Hà Lập xem lại người ấy chính là lão thầy bói hôm trước. Hà Lập cau mày, nói:

– Thầy bảo tôi đi đến Tứ Châu thì gặp, sao tôi đến đây tìm kiếm suốt hai tháng vẫn không thấy gì cả?

Lão thầy bói hỏi:

– Ngươi hãy nói thật cho ta biết, ngươi muốn đi đâu và tìm kiếm người nào ta sẽ chỉ cho.

Hà Lập đáp:

– Tôi vâng tìm một người tên là Diệp Thủ Nhất.

Lão thầy bói cười ha hả nói:

– Ngươi không thấy hòn núi cao trước mắt kia sao? Núi ấy không phải Đông Nam Đệ nhất sơn là gì?

Hà Lập nhìn kỹ hòn núi trước mắt mừng rỡ vô cùng vội đứng phắt dậy rồi chạy thẳng tới.

Hắn nhảy từ ghềnh đá này sang ghềnh đá khác, leo trèo hồi lâu, bỗng thấy trước mặt hiện lên một ngôi chùa, kiến trúc vô cùng nguy nga tráng lệ. Trước cửa chùa có tấm biển đề mấy chữ thếp vàng: “**Đông Nam Đệ Nhất Sơn**”.

Hà Lập lẩm bẩm:

– Cảnh chùa này thật là đẹp!

Còn đang đứng nhìn ngơ ngác, bỗng thấy trong chùa có một tên hành giả đi ra. Hà Lập bước tới vòng tay vái một vái và hỏi:

– Chẳng hay trong chùa này có một người tên là Diệp Thủ Nhất không?

Hành giả trợn mắt, nạt lớn:

– Ngươi là ai lại dám cả gan kêu cái danh hiệu của Phật gia ra như vậy?

Hà Lập lo sợ, van nài:

– Thật tình kẻ tiểu nhân này không biết, xin người thứ tội. Và xin cho biết cái danh hiệu ấy là của vị phật nào?

Hành giả đáp:

– Không phải Diệt Thủ Nhất mà là Giả Thập Nhất đồng âm chứ không đồng nghĩa, chữ “**thập nhất**” tức là chữ “**Địa**”, ấy là hiệu của Địa Tang Vương Bồ Tát người hiểu chưa?

Hà Lập chấp tay, nói:

– Vậy thì xin sư phụ làm ơn bẩm giùm rằng: có tôi là Hà Lập, gia nhân của Tần Thái sư sai đến muốn cầu ra mắt Phật gia.

Hành giả nói:

– Ngươi hãy đứng đây chờ lúc nào Phật gia thăng điện ta sẽ bẩm giùm cho.

Nói chưa dứt lời bỗng trong chùa chiêng trống vang dậy, Hành giả nói:

– Bồ Tát đã thăng điện đó, để ta vào bẩm giùm cho.

Vừa nói Hành giả vừa chạy vào chùa. Chẳng bao lâu Hà Lập thấy Hành giả trở ra kêu:

– Hà Lập, Phật gia dạy đòi ngươi vào.

Hà Lập vội vã vào chùa thẳng đến đại điện quỳ xuống nói:

– Tôi chúc cho Phật gia thánh thọ vô cương.

Bồ Tát nói:

– Hà Lập, ngươi đến đây có việc chi?

– Thưa, tôi vâng mệnh chủ tôi đến mời Bồ Tát phó trai.

Bồ Tát nghiêm giọng, nói:

– Rõ ràng hần sai ngươi đi bắt ta sao ngươi bảo đi mời ta phó trai? Nói dối Tần Cối đã bị ta bắt cầm dưới phong đô hành tội rồi!

Hà Lập ngạc nhiên, nói:

– Lúc tôi ra đi Thái sư tôi hãy còn mạnh khỏe ở nhà, sao lại bảo người đã đến đây rồi?

Bồ Tát nói:

– Được, nếu ngươi không tin thì ta sẽ cho mi thấy.

Nói rồi truyền cho Hành giả đi bảo viên chủ ngục Minh Quan dẫn Tần Cối lên điện để đối mặt với Hà Lập.

Hành Giả vâng lệnh ra đi chẳng bao lâu, bỗng thấy chủ ngục Minh Quan dẫn Tần Cối đến quỳ trước điện. Tần Cối khóc sụt sùi bầm:

– Xin Phật gia mở lượng từ bi tha cho kẻ Tần Cối này, vì không còn có thể chịu thêm khổ hình được nữa.

Bồ Tát nói:

– Sao ngươi còn dám sai người đến bắt ta.

Tần Cối chối quanh:

– Quả nhiên tôi không có làm việc ấy.

Bồ Tát cười gằn:

– Người chớ chối, kẻ tả hữu đâu, hãy gọi Hà Lập lên đây để hấn đối chứng.

Hà Lập vừa bước lên điện đã giật mình bước lùi một bước vì trông thấy Tần Thái sư bị mang gông cùm, máu me đầy mình, thân thể thảm thê. Hà Lập cất tiếng kêu:

– Thái sư ôi! Kẻ tiểu nhân đây này.

Tần Cối nói:

– Hà Lập, ngươi chớ nên gọi ta là Thái sư nữa, hãy kêu ta là thằng gian tặc mưu hại trung thần. Lúc nào ngươi có về nhà hãy bảo lại với phu nhân hay rằng: ta bị tội tại đây, cũng là tại cái việc nơi Đông song đã đổ vỡ ra rồi, nay ta ăn năn đã muộn, chẳng bao lâu phu nhân cũng phải xuống đây chịu tội.

Bồ Tát bèn sai chủ ngục dẫn Tần Cối trở về địa ngục. Chủ ngục bước vào tù tạ Bồ Tát còn bọn quỷ tốt thì áp đến kéo lê Tần Cối đi, vung roi đánh bổ xuống đầu Tần Cối vun vút.

Hà Lập thấy vậy trong lòng chẳng đành vội quỳ xuống bầm:

– Xin Phật gia dung thứ cho chủ tôi, để tôi tình nguyện chịu thế cho chủ tôi.

Bồ Tát nói:

– Ai làm nấy chịu, thế sao được? Còn ngươi, nay đã xuống âm ty rồi, chớ có mong trở về dương thế.

Hà Lập nghe nói khóc lóc:

– Xin Phật gia mở lượng từ bi giúp cho kẻ tội đồ này một phen vì kẻ tội đồ này còn một mẹ già ở nhà năm nay đã tám mươi ba tuổi không ai nuôi dưỡng. Xin cho tôi về nuôi mẹ, chờ khi người qua đời rồi tôi sẽ xuống đây chịu tội.

Bồ Tát gật đầu khen:

– Hãy lắm, Hà Lập cũng có lòng hiếu nghĩa đáng khen thay?

Nói rồi sai tả hữu cho trở về dương thế. Hà Lập cúi đầu từ tạ Bồ Tát rồi theo kẻ thị giả ra khỏi cửa chùa. Nhưng lúc bước ra ngoài không phải đường cũ lúc nãy mà xung quanh là âm phong thăm thẳm, hắc vụ mang mang.

Hà Lập đi gần đến xóm kia trông thấy ở đây rất nhiều chó dữ giống như hổ báo sài lang, lại thấy những bọn quỷ tốt dẫn một bọn tội phạm đi qua đó, bầy chó kia nhảy tới cắn hết sức hung dữ.

Kẻ bị chó cắn cụt tay, kẻ bị lòi ruột, khiến Hà Lập phát run lên. Chàng phải theo bèn gót tên thị giả.

Khi đi qua khỏi xóm chó dữ lại đến chỗ kia, hai bên núi cao lởm chởm, đá nhọn như mũi gươm, phía dưới vô số những quỷ hình thù đầu trâu mặt ngựa, bắt những tội phạm đem quăng lên núi đá kẻ bể đầu, người thủng ruột, máu chảy đầm dề.

Qua khỏi núi đến một chỗ gọi là cầu Nại Hà, Hà Lập đến gần bên cầu nhìn xuống sông trông thấy lấy làm kinh hồn hoảng vía, vì phía dưới toàn là những tội phạm trần trụi lỏa lồ, rần rữ leo quần đầy mình cắn mổ kẻ bể đầu, người lòi mắt, kêu khóc âm ỉ.

Hà Lập ngược nhìn lên chiếc cầu trông thấy chỉ có một cái cây bắc ngang qua lắt lẻo trông dễ sợ làm sao!

Hà Lập kêu Thị giả hỏi:

– Sư phụ, cầu gì có một khúc cây như vậy qua sao được, rủi ngã xuống kia bị rắn dữ cắn nguy hiểm lắm!

Thị giả nói:

– Không hề chi đâu, người cứ việc nhắm mắt sẽ qua được ngay.

Hà Lập hồn phách rụng rời, nhưng cũng phải nhắm mắt nắm áo tên Thị giả chặt cứng, chạy qua khỏi cầu Nại Hà.

Đến đây là một dãy đồng trống bao la, đất bỏ hoang, song nghe văng vẳng quỷ khóc rên la, khiến Hà Lập lạnh mình run lẩy bẩy vội hỏi Thị giả:

– Sư phụ ôi! Chỗ này là chỗ nào mà thê thảm quá vậy?

Thị giả giải thích:

– Phía trước đây là Quỷ Môn quan còn phía tay trái là Uổng Tử thành, hễ tội phạm nào đã sa vào Uổng tử thành đừng mong làm người nữa!

Còn đang chuyện vãn, hai người đã đến Quỷ Môn quan, bỗng thấy trong thành xông ra một bầy ác quỷ, nhe nanh múa vuốt trông ghê gớm làm sao! Chúng đón đường lại quát lớn:

– Đi đâu đó?

Thị giả nói:

– Phật gia thấy hấn là người hiếu nghĩa nên sai ta đưa hấn hồi dương, chớ nên ngăn trở.

Lũ Quỷ gật đầu đáp:

– Nếu có pháp chỉ của Phật gia thì xin hãy đi đi!

Hà Lập qua khỏi Quỷ Môn quan, bỗng thấy một cái liên đài rất cao liền hỏi tên Thị giả:

– Chỗ này là chỗ nào vậy?

Thị giả nói:

– Chỗ ấy gọi là Vọng hương đài.

Mấy phút sau hai người đi đến gần, Hà Lập bảo:

– Tôi muốn lên đó xem chơi chốc lát được không?

Thị giả nói:

– Ngươi đã thấy xóm làng không về đi còn nấn ná làm gì nữa?

Thị giả vừa nói vừa xô Hà Lập một cái, Hà Lập thất kinh rú lên một tiếng thất thanh ngã nhào xuống đài, giật mình thức dậy thì thấy mình nằm trên hòn đá, mới biết là chiêm bao.

Hấn ngồi suy nghĩ một hồi rồi lẩm bầm một mình:

– Ta thấy rõ ràng Địa Tạng Vương Bồ Tát đã bắt Thừa tướng xuống chôn âm ty hành tội, lại thấy địa ngục khổ sở trăm bề; quả thật thần minh chỉ dẫn, vậy ta phải tạ ơn Thần rồi trở về hồi phúc cho Thái sư hay.

Nói rồi trở vào miếu bái tạ Từ Châu Đại Thánh, xuống núi trở về chỗ trọ nghỉ một đêm, sáng hôm sau tính tiền trả xong quầy hành lý lên vai, noi theo đường cũ trở về Lâm An.

Đi chẳng mấy ngày đã đến nơi, Hà Lập vào trướng phủ ra mắt Tàn Cối. Lúc ấy Tàn Cối đã bị ung thư phát bối, bệnh tình vô cùng trầm trọng nằm liệt trên giường, ngày đêm rên la không ăn, không ngủ.

Hà Lập vào quỳ xuống dưới chân giường, Tàn Cối mở mắt ra trông thấy Hà Lập, thì thào hỏi:

– Hà Lập, ngươi đã về đó sao? Việc Thủ Nhất ta đã biết rõ cả rồi, ngươi chớ nói làm chi, gia quyến của ngươi ta đã tha rồi, ngươi hãy về phụng dưỡng mẹ ngươi!

Hà Lập cúi đầu từ tạ Tàn Cối, ra khỏi trướng phủ trở về nhà gặp mẹ và vợ.

Cả nhà vừa trông thấy mặt Hà Lập cảm động khóc rống lên một hồi, rồi đi sắm sửa hương đèn bái tạ tổ tông.

Từ đó Hà Lập kiên tâm làm điều thiện, tránh điều ác.

Sau khi phụng dưỡng mẹ già thọ đến chín mươi tuổi, vì không có con, vợ chồng Hà Lập đi tu tại chùa Huyền Diệu ở Bình Giang phủ.